

TŰZ- TRÓNUS

PERCY JACKSON ALKOTÓJA ÚJ KALANDRA HÍV!

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN

TŰZ- TRÓNUS

A Kane-krónikák 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Connernek és Maggie-nek,
a Riordan család nagyszerű testvérpárjának*

FIGYELMEZTETÉS!

Az alábbiakban egy hangfelvétel átirata olvasható. Carter és Sadie Kane először tavaly jelentkeztek egy másik felvétellel, amit A vörös piramis címmel jegyeztem le. Ez az újabb anyag nem sokkal a könyv megjelenése után érkezett a címemre, így hát feltételezem, a Kane testvérek nem bánják, ha tovább mesélem a történetüket. Amennyiben ez a második felvétel hűen számol be Kane-ék kalandjairól, azt kell mondjam, riasztó események zajlanak körülöttünk. A Kane család és az egész világ érdekében remélem, hogy az alábbiakban csak egy kitalált történet következik, különben mindannyian komoly bajban vagyunk.

1. Buli spontán öngyulladásal

CARTER VAGYOK.

Az a helyzet, hogy nincs idő hosszú bevezetőre. Gyorsan el kell mesélnem ezt a történetet, különben mind meghalunk.

Ha esetleg nem hallottad volna a beszámolólnkat az előzményekről, nos... szia! Röviden összefoglalnám, mi a helyzet: az egyiptomi istenek szabadon kószálnak a világban; az Élet Háza nevű szervezetbe tartozó varázslók azon vannak, hogy megállítsák őket; Sadie-t meg engem mindenki rühell; egy bazi nagy kígyó arra készül, hogy lenyelje a napot, és elpusztítsa a világot.

[Au, ezt miért kaptam?]

Sadie tarkón legyintett. Azt mondja, túlságosan megijesztelek. Szóval lassítok, lehiggadok, és kezdem az elején.

Jó. De nekem speciel az a véleményem, hogy igenis van okod félni.

Ezt a felvételt azért készítjük, hogy tudd, mi történik, és hogyan csúsztak félre a dolgok. Sok mindenkitől fogsz ostobaságokat hallani rólunk, de azok az emberek nem miattunk haltak meg. És ami a kígyót illeti, az sem a mi hibánk volt.

Vagyis... nem egészen. A világ minden mágusának össze kell fognia. Ez az egyetlen esélyünk.

Szóval, íme a történet, aztán mindenki döntsön maga. Az egész akkor kezdődött, amikor felgyújtottuk Brooklynnt.

Úgy volt, hogy könnyű lesz a feladat: belopózunk a Brooklyn Museumba, kölcsönveszünk egy egyiptomi tárgyat, aztán meglépünk, mielőtt elkapnának bennünket.

Nem, nem lopni készültünk. Végül visszavittük volna a cuccot. Azért azt hiszem, tényleg gyanúsak lehettünk: négy gyerek fekete nindzsaruhában a múzeum tetején. Ja, meg egy pávián, szintén nindzsának öltözve. Tényleg nem is tűnhettünk volna kétesebb alakoknak.

Először is elküldtük a két tanoncunkat, Jazt és Waltot, hogy nyissák ki az oldalsó ablakot, közben pedig Hufu, Sadie meg én a tető közepén lévő nagy üvegkupolát vizsgálgattuk, ami a tervek szerint a menekülési útvonalunkat jelentette.

A menekülési útvonalunk nem tűnt valami biztatónak.

Rég besötétedett, és a múzeumnak elvileg zárva kellett volna lennie. Ehelyett az üvegkupola alól áradt a fény. Odabent, tizenvalahány méterrel alattunk több száz, szmokingot meg nagyestélyit viselő ember csevegett meg táncolt egy hangárnak is beillő méretű bálteremben. Zenekar játszott, de a szél olyan erővel fújta a fülembe, ráadásul úgy vacogott a fogam, hogy a zenéből nem hallottam semmit. Majd megfagytam a vászonpizsamámban.

A varázslóknak vásznat kell viselniük, mert az nem zavarja a mágiát. Ez biztosan nagyszerű hagyomány az egyiptomi sivatagban, ahol szinte soha nincs hideg, és eső sem esik. Azonban márciusban, Brooklynban... nem annyira.

Sadie húgomat láthatólag nem zavarta a hideg. A kupola zárjával bíbelődött, közben együtt dúdolt a zenével,

amit az iPodján hallgatott. De most komolyan! Ki visz saját zenét egy múzeumbetöréshez?

Éppen olyan holmikát viselt, mint én, csak a lábára húzott katonai bakancsot. Szőke hajába vörös csíkokat melíroztatott – az ilyesmi nyilván nagyon jól jön, ha az ember észrevétlen akar maradni.

Sadie a kék szemével meg a világos arcbőrével a legkevésbé sem hasonlít rám, amit igazából egyikünk sem bánt. Időnként örömmel tagadtam le, hogy az a dilis csaj ott mellettem valójában a húgom.

– Azt mondtad, a múzeum üres lesz – reklamáltam.

Sadie meg sem hallott, amíg ki nem húztam a fülhallgatóját, és meg nem ismételtam a mondatot.

– Hát úgy volt, hogy üres lesz. – Úgysem lenne hajlandó beismerni, de miután már három hónapja az Államokban élt, kezdte elveszteni a brit akcentusát. – A honlapjuk szerint ötkor zárnak. Honnan kellett volna tudnom, hogy pont ma rendeznek itt egy esküvőt?

Esküvő? Lenéztem, és láttam, hogy Sadie-nek igaza van. Több nő is barackszínű koszorúslányruhát viselt. Az egyik asztalon hatalmas, fehér emeletes torta állt. Egy-egy csapatra való vendég a vállára emelte a széken ülő menyasszonyt és vőlegényt, aztán átvitték őket a helyiségen, miközben a barátaik pörögve-forogva-tapsolva táncoltak körülöttük. Az egész olyan volt, mintha két bútordarab tartott volna az elkerülhetetlen frontális ütközés felé.

Hufu megkocogtatta az üveget. Aranyszínű szőrével még a fekete ruhák ellenére sem igazán sikerült beleolvadnia a sötétségbe, szivárványszínű orra meg a nadrágból kikanalító, hasonló színű feneke pedig csak további problémát jelentett.

– Agh! – morogta.

Mivel pávián volt, ez bármit jelenthetett, attól kezdve, hogy *figyu, mennyi kaja van odalent!*, azon keresztül, hogy

mocskos ez az üveg, egészen addig, hogy azok a népek valami nagy marhaságot művelnek a székekkel.

– Hufunak igaza van – tolmácsolt Sadie. – Nem egykönnyen fogunk kiosonni ennyi ember között. Talán el kellene játszanunk, hogy takarítók vagyunk...

– Persze – bólintottam. – „Elnézésüket kérjük. Négy gyerekek érkezik egy háromtonnás szoborral. Egyszerűen ki fogjuk lebegtetni a tetőn keresztül. Ránk se bagózzanak.”

Sadie grimaszolt egyet, majd felemelte szörnyetegábrázolásokkal ékesített, hajlított elefántcsont pálcáját, és a kupola tövére mutatott vele. Arany hieroglifa ragyogott fel, és az utolsó lakat is kinyílt.

– Na most, ha nem itt jövünk majd ki, miért foglalkozom ezekkel a lakatokkal? Nem lóghatnánk meg egyszerűen ott, ahol bemegyünk? Az oldalsó ablakon keresztül.

– Mondtam már, hogy az a szobor óriási. Nem fér ki az oldalsó ablakon. Meg aztán a csapdák...

– Akkor esetleg visszajöhetnénk holnap – próbálkozott. Megráztam a fejem.

– Holnap az egész kiállítást bedobozolják, és körútra küldik.

Felhúzta a szemöldökét, éppen olyan idegesítően, ahogy szokta.

– Talán ha valaki időben szólt volna, hogy el kell lopnunk ezt a szobrot...

– Felejtsd el!

Láttam, hová tart ez a beszélgetés, és tudtam, hogy nem segít, ha Sadie-vel egész éjjel a tetőn veszekszünk. Persze igaza volt. Nem éppen időben szóltam, de hékás, sajna nem voltak valami megbízhatóak a forrásaim! Miután heteken át kuncsorogtam segítségért, végre kaptam egy tippet a haveromtól, Hórusztól, a háború sólyomistenétől. Álomban szólított meg.

Ja, jut eszembe, az a cucc, ami kellett neked, a bolygó megmentésének a kulcsa, tudod. Az elmúlt harminc évben a Brooklyn Museumban ücsörgött, de holnap elküldik Európába, úgyhogy kapkodjátok magatokat! Öt napotok van rájönni, hogyan használhatjuk fel, különben mindenkinek annyi. Sok szerencsét!

Üvölteni tudtam volna vele, amiért nem szólt hamarabb, de tudtam, hogy teljesen felesleges lenne. Az istenek csak akkor beszélnek, ha megfelelőnek találják a pillanatot, és nem igazán érzékelik, hogyan telik az idő halandóéknál. Tudom, mert pár hónappal ezelőtt Hóruossal osztoztunk a fejemen.

Igazság szerint még mindig őrzöm egy-két antiszociális szokását – például időnként késztetést érzek, hogy kis szőrös rágcsálókra vadászak, vagy embereket hívjak ki élet-halálra menő párviadalra.

– Akkor maradjunk az eredeti tervnél – javasolta Sadie.
– Beosonunk az oldalsó ablakon, megkeressük a szobrot, kilebegtetjük a báltermen keresztül. Aztán majd ha odáig jutunk, kiokoskodjuk, mit kezdünk a nász néppel. Talán elterelhetnénk a figyelmüket.

Felhúztam a szemöldökömet.

– Például hogyan?

– Carter, ne görcsölj már annyit! Zseniális lesz. Azért szólj, ha van jobb terved.

A gondot csak az jelentette, hogy... nem volt jobb tervem.

Az ember azt gondolná, a mágia megkönnyíti a dolgokat. Ami azt illeti, valójában inkább bonyolít rajtuk. Mindig kismillió okot lehet találni, amiért ez vagy az a varázslat bizonyos helyzetekben egyszerűen nem működik. Vagy valami másféle mágia áll a varázsló útjába – mint például azok, amik ezt a múzeumot védték.

Igazából még azt sem tudtuk, kitől származnak. Talán a múzeum valamelyik dolgozója titokban varázsló volt, ami egyáltalán nem lett volna szokatlan. Apánk is arra használta az egyiptológiából szerzett doktoriját, hogy a segítségével hozzáférjen bizonyos tárgyakhoz. Aztán meg a Brooklyn Museumban őrizték a világ legnagyobb egyiptomi mágikustekercs-gyűjteményét. Éppen ezért vert tanját Amos bácsikánk is a közelben. Sok mágusnak lehetett jó oka rá, hogy mindenféle csapdákkal óvja a múzeum kincseit.

Így vagy úgy, az ajtókra meg az ablakokra elég csúf átkok kerültek. Nem sikerült mágikus portált nyitnunk a kiállításához, sőt még az usébtijeinket – a könyvtárban bennünket szolgáló elvarázsolts agyagszobrokat – sem tudtuk beküldeni a műtárgyért, amire olyan nagy szükségünk lett volna.

Hagyományos módon kellett ki- és bejutnunk, azt pedig egyáltalán nem sejtettük, hogy ha csak egy apró hibát is vétünk, mi fog elszabadulni: őrző-védő szörnyetegek, járványok, tüzek, robbanó szamarak (ne ne vess, van velük baj elég).

Az egyetlen, minden csapdától mentes kijárat az üvegkupola volt a bálterem fölött. A jelek szerint a múzeum őrői arra pont nem gondoltak, hogy egyes tolvajok éppen a tizenkét méter magasan lévő nyíláson át akarják majd kireptetni a műtárgyakat. Azért azt sem tartottuk kizártnak, hogy az üvegkupolába is csapdát rejtettek, csak olyan ravaszul, hogy észre sem vettük.

Akárhogy is, mindenképpen tennünk kellett egy próbát. Csakis aznap este lophattuk el – bocsánat, *vehettük kölcsön* – a tárgyat. Aztán öt napunk volt rájönni, hogyan használjuk fel. Imádom a határidőket!

– Szóval haladjunk tovább, aztán majd improvizálunk?
– kérdezte Sadie.

Lenéztem a násznépre, és csak remélni tudtam, hogy nem rontjuk el nekik ezt a különleges napot.

– Olyasmi.

– Csúcs! – mondta Sadie. – Hufu, te maradj idefent, és őrködj. Nyisd ki a kupolát, amikor látod, hogy közeledünk, oké?

– Agh – felelte a pávián.

Bizsergett a nyakszirtem. Az a határozott érzésem támadt, hogy ez a betörés mégsem lesz éppen csúcs.

– Gyere! – intettem Sadie-nek. – Nézzük meg, mire jutott Jaz és Walt.

Leugrottunk a párkányra a második emeleten, ahol az egyiptomi gyűjteményt tartották.

Jaz és Walt tökéletesen elvégezték, amivel megbíztuk őket. Négy Hórusz fiát ábrázoló szobrot ragasztottak szigetelőszalaggal az ablak köré, és hieroglifákat rajzoltak az üvegre, hogy azokkal semlegesítsék az átkokat meg a halandók riasztóját.

Amikor Sadie-vel megérkeztünk melléjük, éppen komoly beszélgetésbe merültek. Jaz Walt kezét fogta. Ezen én is kellőképpen meglepődtem, Sadie pedig még nálam is jobban.

Olyan hangot adott ki, mint egy kisegér, amikor rálépnek. [Ó, igen, így történt! Ott voltam.]

Miért fontos ez Sadie-nek? Jó, amikor az új év legelső napjaiban kiküldtük a dzsed amulettjeinket, hogy a házunk közelébe vonzzák a mágiára fogékony fiatalokat, Jaz és Walt reagált először. Hét hete tanultak már mellettünk, régebb óta, mint bárki más, úgyhogy elég jól megismertük őket.

Jaz pomponlány volt Nashville-ből. A neve elvileg a Jasmine becézéseként kezdte, de véletlenül se szólítsd így, ha csak nem akarsz rekettyéssé változni. A maga szőke pomponlány módján csinosnak lehetett nevezni – azért nem

volt az esetem –, de az ember így is, úgy is automatikusan megkedvelte, mert mindenkihez barátságosan szolt, és segített, ahol csak tudott. A gyógyítómágiában is igazán tehetségesnek bizonyult, úgyszólván jó társaságnak találtuk, ha valami félresikerült – ami Sadie-vel meg velem az esetek kilencvenkilenc százalékában megtörtént.

Ma este Jaz fekete kendővel szorította le a haját. Szahmet oroszlánistennő szimbólumával díszített táskáját a vállán vetette át.

– Majd kitalálunk valamit – mondta éppen Waltnak, amikor Sadie-vel melljük huppantunk.

Walt zavartan nézett ránk.

Walt... nos, mit is mondjak róla?

[Nem, kösz, Sadie, nem fogom azt mondani, hogy „dögös”. Várd ki a sorodat.]

Walt tizennégy éves volt, éppen, mint én, de akkorára nőtt, hogy csatárt játszhatott volna az iskolai kosárcsapatban. Rendelkezett a megfelelő testfelépítéssel – karcsú volt és izmos –, és még a lába is óriásira nyúlt. Kávébarna bőre kicsit sötétebb volt az enyémnél, a haját olyan rövidre nyíratta, hogy inkább csak árnyéknak tűnt a fejbőrén. A hideg ellenére ujjatlan fekete pólót és rövidnadrágot viselt; nem éppen a megszokott mágusholmikat, de hát ki szállna vitába Walttal? Ő futott be legelsőnek a tanoncaink közül – egyenesen Seattle-ből –, és mint kiderült, sau volt, azaz amulettkészítő. Egy egész sor aranylánc lógott a nyakában, rajtuk maga alkotta medálokkal.

Na szóval, elég biztos voltam benne, hogy Sadie féltékeny Jazre, mert tetszik neki Walt, bár ezt a világ minden kincséért sem vallotta volna be, ugyanis akkor már hónapok óta áradozott egy másik srácról – igazából egy istenről –, akibe belezúgott.

[Jól van, Sadie, legyen, ezt egyelőre hagyjuk. De az csak jelent valamit, hogy nem tagadod a dolgot.]

Amikor megzavartuk a beszélgetésüket, Walt gyorsan elengedte Jaz kezét, és hátralépett. Sadie egyikről a másikra kapta a tekintetét, próbált rájönni, mi folyik közöttük.

Walt megköszöri a torkát.

– Az ablak készen van.

– Nagyszerű! – Sadie Jazre pillantott. – Hogy értetted azt, hogy „majd kitalálunk valamit”?

Jaz úgy tátogott, akár egy partra vetett hal.

Walt válaszolt helyette.

– Tudod, *Ré könyve*. Majd kitalálunk valamit vele kapcsolatban.

– Igen! – vágta rá Jaz. – *Ré könyve*.

Láttam rajtuk, hogy hazudnak, de gondoltam, nem az én dolgom, ha összelekedtek. Nem értünk rá szerelmi drámákkal foglalkozni.

– Oké – szoltam gyorsan, mielőtt Sadie jobb magyarázatot követelhetett volna. – Kezdődhet a buli!

Az ablak könnyedén kinyílt. Nem robbant fel semmi. Nem szólaltak meg a riasztók. Megkönnyebbülten sóhajtottam, aztán beléptem az egyiptomi szárnyba, miközben azt fontolgattam, hogy vajon mekkora esélyünk lehet a sikerre.

Az egyiptomi tárgyak a legkülönfélébb emlékeket idézték fel. Egészen tavalyig az életem legnagyobb részét azzal töltöttem, hogy múzeumról múzeumra utazgattam apámmal, aki az ókori Egyiptomról tartott előadásokat. Később kiderült róla, hogy mágus, és kiszabadított egy csapatra való istent, ami alaposan megbonyolította az életünket.

Most már nem tudtam úgy ránézni egyiptomi műtárgyakra, hogy ne éreztem volna velük valamiféle személyes kapcsolatot. Megborzongtam, ahogy elhaladtunk egy

Hóruszt ábrázoló szobor mellett – a sólyomfejű isten tavaly karácsonykor beköltözött a testembe. Egy szarkofágnál járva eszembe jutott, hogyan ejtette a gonosz Széth egy aranykoporsó fogságába apánkat a British Museum-ban. Mindenhol a holtak kék bőrű istenének, Ozirisznek a képeit lehetett látni, és megint csak apánkra gondoltam, aki feláldozta magát, és Ozirisz új gazdateste lett. Valahol a Duat mágikus birodalmában apa most éppen az alvilág királya. El nem tudom mondani, milyen különös érzés egy ötezer éves kék egyiptomi istent ábrázoló festmény láttán arra gondolni, hogy: *aha, ez a fater*.

Minden tárgy családi emléknek tűnt: egy varázspálca, ami a megszólalásig hasonlított Sadie-ére; egy éppen olyan leopárdkígyót ábrázoló kép, mint amelyik pár hónappal korábban megtámadott bennünket; egy lap a *Halottak könyvéből*, rajta olyan démonokkal, akikkel személyesen találkoztunk. Aztán ott voltak az usébtinek nevezett mágikus figurák, amelyek életre keltek, ha az ember szólította őket. Pár hónappal ezelőtt beleszerettem egy Zia Rashid nevű lányba, aki mint később megtudtuk, valójában usébti volt.

Első szerelemnek nem volt éppen sima ügy. Ha a lányról, aki megtetszik az embernek, végül kiderül, hogy agyagból készült, és az orra előtt hullik cserepeire – nos, akkor egészen új értelmet nyer az a kifejezés, hogy „összetört a szíve”.

Áthaladtunk az első termen, ahol a mennyezetet hatalmas egyiptomi csillagjegyeket ábrázoló festmény borította. A tőlünk jobbra nyíló folyosón keresztül eljutott hozzánk a nagy bálteremben zajló ünneplés moraja. Zene és nevetés visszhangzott az épületben.

A második egyiptomi teremben megálltunk egy garázsajtó méretű fríz előtt. A kőbe egy embereken taposó szörnyeteg képét vésték.

– Az ott egy griff? – érdeklődött Jaz.

Bólintottam.

– Az egyiptomi változat.

Az állatnak oroszlánteste és sólyomfeje volt, de a szárnyai is különböztek azoktól a madárszárnyaktól, amiket a legtöbb griffábrázoláson látni, inkább a hátán húzódtak végig hosszan, vízszintesen – tüskéikkel két felfordított drótkefére emlékeztettek. Ha a szörnyeteg egyáltalán tudott repülni, leginkább úgy csapkodhatott velük, mint egy pillangó. A fríz valaha festett lehetett, mert itt-ott kék és vörös pöttyöket láttam az állat testén, ami azonban így színtelenül is hátborzongatóan életszerűnek hatott. Gombszemei mintha mindenhová követtek volna.

– A griffek védelmezők voltak – idéztem fel az apámtól tanultakat. – Kincset meg mindenfélét őriztek.

– Mesés – bólintott Sadie. – Úgy érted, rátámadtak... hm, mondjuk a tolvajokra, akik múzeumokba törtek be, hogy ellopjanak mindenféle műtárgyakat?

– Ez csak egy fríz – mondtam, bár kétkem, hogy a húgom ettől jobban érezte volna magát.

Az egyiptomi mágia alapvetően arról szólt, hogy a szavakat meg a képeket valóságossá változtatták.

– Ott van! – Walt a terem másik végébe mutatott. – Azt keressük, igaz?

Nagy ívben megkerültük a griffet, és a helyiség közepén álló szoborhoz siettünk. Az isten jó két és fél méter magas volt, fekete kőből faragták ki, és jellegzetes egyiptomi öltözéket kapott: csupasz felsőtestéhez szoknya és szandál dukált. Arca egy kosé volt, csak a szarvaiból tört le egy-egy darab az évszázadok során. A fején frizbiszerű koronát viselt – valójában egy kígyófonatokkal díszített napkorongot. Előtte jóval kisebb emberalak állt. Az isten úgy nyugtatta a kezét a kiscsávó fején, mintha éppen megáldaná.

Sadie hunyorogva nézte a szoborba vésett hieroglifákat. Amióta egy időre megszállta Ízisz, a mágia istennője, gond nélkül kiigazodott az egyiptomiak írásán.

– HNM – olvasta. – Ezt feltehetőleg úgy kell kimondani, hogy „Hnum”.

– Igen – bólintottam. – Ez a szobor kell nekünk. Hórusz szerint a segítségével megtalálhatjuk *Ré könyvét*.

Sajnálatos módon Hórusz nem igazán ment bele a részletekbe. Megtáltuk ugyan a szobrot, de elképzelésem sem volt, hogyan segíthetne nekünk. A hieroglifákat böngésztem, hátha sikerül valamiféle nyomra lelnem.

– Ki ez a kis ember ott elől? – kérdezte Walt. – Egy gyerek?

Jaz csettintett az ujjával.

– Nem, erre emlékszem! Hnum egy fazekaskorongon alkotta meg az embereket. Lefogadom, hogy itt is ezt csinálja. Embert formál agyagból.

Rám nézett megerősítésért. Igazság szerint én magam teljesen elfelejtettem a történetet. Elvileg Sadie meg én voltunk a tanárok, de Jaz gyakran több részletre emlékezett, mint én.

– Igen, aha – mondtam mindenesetre. – Agyagból teremtettem embert. Pontosan.

Sadie összeráncolt homlokkal nézett fel Hnum kosfejére.

– Kicsit olyan, mint abban a régi rajzfilmben. Bakacsin, ugye? Lehet, hogy ő a jávorszarvasisten.

– Nem jávorszarvasisten – tisztáztam a kérdést.

– De ha *Ré könyvét* keressük – mondta tovább a magáét a húgom –, és Ré a napisten, akkor miért kell nekünk egy jávorszarvas?

Sadie az ember agyára tud menni. Ezt említettem már?

– Hnum a napisten egyik megtestesülése – magyaráztam. – Rének három különböző éneke volt. Reggel Heper, a

szkarabeuszisten képében jelent meg, napközben Réként, napnyugtakor pedig Hnumként szállt alá az alvilágba.

– Ez aztán zavaros – jegyezte meg Jaz.

– Nem igazán – rázta meg a fejét Sadie. – Carternek is vannak különböző személyiségei. Délelőtt zombi, délután meztelencsiga, este meg...

– Sadie! – vágtam a szavába. – Hallgass már!

Walt megvakarta az állát.

– Szerintem igaza van Sadie-nek. Ez egy jávorszarvas.

– Köszönöm – mondta Sadie.

Walt kelleetlenül rámosolygott, de láthatólag továbbra is zavarta valami. Elkaptam Jaz tekintetét, amint aggodalmasan tanulmányozta a fiút, és azon kezdtem gondolkodni, hogy vajon miről beszélgethettek korábban.

– Elég már ebből a jávorszarvasozásból! – mondtam. – Haza kell vinnünk ezt a szobrot. Valamiféleképpen nyomra vezet...

– De hogyan? – kérdezte Walt. – És még mindig nem árultad el, miért van olyan nagy szükségünk erre a *Ré könyvére*.

Egy pillanatig haboztam. Sok mindent nem mondtam el a tanoncoknak – még Waltnak meg Jaznek sem. Például arról sem tudtak, hogy öt napon belül vége lehet a világnak. Az ilyesmi könnyen eltereli az ember figyelmét a tanulmányairól.

– Majd otthon elmagyarázom – ígértem. – Egyelőre azt próbáljuk meg kitalálni, hogyan vihetnénk el a szobrot.

Jaz összehúzta a szemöldökét.

– Nem hinném, hogy belefér a táskámba.

– Hogy mit össze tudtok problémázni! – szólt Sadie. – Na, ide figyeljete! Ráeresztünk egy lebegtető varázslatot a szoborra. Valamivel eltereljük a bulizók figyelmét, hogy kiürítsük a báltermet...

– Egy pillanat! – Walt közelebb hajolt a kisebb emberalakhoz. A figura úgy mosolygott, mintha óriási buli lenne, ha valakit agyagból formálnak meg. – Egy amulettet visel. Szkarabeuszt.

– Elég gyakori szimbólum – mondtam.

– Igen... – Walter megtapogatta a saját amulettjeit. – De a szkarabeusz Ré újjászületésének szimbóluma, igaz? Ez a szobor pedig Hnumot ábrázolja, amint éppen új életet teremt. Talán nem is lesz szükségünk az egész szoborra. Talán a nyom valójában...

– Á! – Sadie elővette a pálcáját. – Zseniális!

Rá akartam szólni, hogy ne csinálja, de értelmetlen lett volna. Sadie sosem hallgat rám. Megkocogtatta az emberke amulettjét. Hnum keze felragyogott. A kisebb szobor feje négy darabban szétnyílt, mint egy rakétasiló teje, és a nyakából egy megsárgult papirusztekercs állt ki.

– Voilà! – mondta büszkén Sadie.

Visszacúsztatta a pálcát a táskájába, és megragadta a tekercset, hiába kiáltottam rá.

– Lehet, hogy csapda!

Mint említettem, sosem hallgat rám.

Amint kiemelte a tekercset a szoborból, az egész terem megremegett. A vitrinek üvegein repedések jelentek meg.

Sadie felkiáltott, ahogy a tekercs lángra lobbant a kezében. A tűz nem emésztette el a papiruszt, és láthatólag a húgomban sem tett kárt, amikor azonban Sadie heves rázogatással igyekezett eloltani a tekercset, a szellemszerű lángok fehéren lobogtak tovább, a legközelebbi vitrint kezdték el nyaldosni, majd úgy terjedtek tovább a teremben, mintha szétlocsolt benzin csíkját követték volna. A tűz hamarosan elért az ablakokhoz – az üvegeken fehér hieroglifák villantak fel, nyilván védővarázslatok és átkok egész sorát keltve életre. Aztán a szellemlángok ellepték a terem bejáratánál álló nagy frízt is. A kódarab heves

rázkódásba kezdett. Nem láttam a faragást a túloldalon, de éles rikoltást hallottam – mintha egy nagyon nagy és nagyon mérges papagájtól származott volna.

Walt előkapta a hátára erősített botját. Sadie vadul csapkodott a papirusszal, mintha az a kezéhez ragadt volna.

– Szedjétek le rólam ezt a vackot! Ez annyira nem az én hibám!

– Hm... – Jaz elővette a varázspálcáját. – Mi volt ez a hang?

Hirtelen sokkal borúsabban láttam a világot.

– Azt hiszem – mondtam –, Sadie-nek sikerült elterelnie a násznép figyelmét.

C
A
R
T
E
R

2. Megszelídítünk egy háromtonnás kolibrit

PÁR HÓNAPPAL KORÁBBAN még minden más lett volna. Sadie-nek elég lett volna egy szót kiejtenie, hogy hatalmas robbanást okozzon. Én felölthettem volna a sólyomharcos testemet, hogy szinte semmi ne győzhessen le.

Csakhogy akkor még egyek voltunk az istenekkel – én Hóruzzsal, Sadie pedig Ízisszel. Később lemondtunk erről a hatalomról, egyszerűen azért, mert túl veszélyes volt. Amíg nem tanuljuk meg jobban uralni a képességeinket, az egyiptomi istenek megtestesítésébe bele is örülhetünk, vagy akár szó szerint ki is éghetünk közben.

Most csak a saját korlátozott mágikus képességeink álltak rendelkezésünkre. Így persze nehezebb volt véghezvinni az igazán fontos dolgokat – például életben maradni, amikor egy szörnyeteg feltámad, és végezni akar velünk.

A griff elénk lépett. Kétszer akkora volt, mint egy oroszlán, vörösesarany szórén mészkőpor csillogott. A farkát borító hegyes tollak olyan keménynek és élesnek tűntek, akár egy halom tőr. Egyetlen csapással porrá zúzta a kőtömböt, amiből kilépett. Hegyes szárnyai most már egyenesen felfelé meredtek a hátából, és amikor hevesen csapkodni kezdett velük, szemmel alig lehetett követni a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mozgásukat. Úgy zümmögtek, mint a világ legnagyobb és leggonoszabb kolibrijének szárnyai.

A griff Sadie-re szegezte éhes tekintetét. A húgom kezét és a tekercest még mindig fehér lángok borították, amit a szörnyeteg valamiféle kihívásnak tekinthetett. Sok sólyom vijjogását hallottam – én magam is sólyommá változtam egyszer-másszor ugyebár –, de amikor ez az izé ki nyitotta a csőrét, olyan éles hangot hallatott, hogy beleremegtek az ablakok, és a hajam is égnek állt tőle.

– Sadie! – mondtam. – Dobd el a tekercest!

– Mégis hogyan? A kezemhez tapadt! – panaszkodott a húgom. – Egyébként meg égnek állt. Mondtam már?

A szellemtűz foltokban lobogott az ablakok és a kiállítási tárgyak körül. A tekercs láthatólag minden létező egyiptomi mágiát életre keltett a teremben, és elég biztos voltam benne, hogy ez így nem nyerő. Walt és Jaz döbbenően állt. Aligha érthette szó a ház elejét. Ez volt az első igazi szörnyetegük.

A griff tett egy lépést a húgom felé.

Megálltam Sadie mellett, és bevettem az egyetlen varázslatot, ami még a rendelkezéseimre állt. Átnyúltam a Duatba, és előkaptam a kardomat a semmiből. Egy egyiptomi hopes volt, halálosan éles, kampószerű pengével.

Sadie elég idétlenül festett. Az ujjai között égő tekerccsel egészen olyan volt, mintha a Szabadság-szobrot kapta volna el a túláradó lelkesedés. Szabad kezével azért sikerült előkapnia fő támadófegyverét, egy másfél méter hosszú, vésett hieroglifákkal teli botot.

– Van valami tipped, hogyan kell griffekkel harcolni? – kérdezte.

– Kerüld az éles részeket! – javasoltam ötletszerűen.

– Zseniális! Kösz!

– Walt! – kiáltottam. – Nézd meg az ablakokat, hátha ki tudod nyitni őket!